

Nr 14.

Av herr **Paulsen**, om tillägg till 1 § i lagen om fattigvården.

I lagen om fattigvården av den 14 juni 1918, § 71 sägs: »Om någon genom lättja eller liknöjdhet ådrager sitt minderåriga barn eller adoptivbarn eller sin hustru sådan nöd, att fattigvård enligt § 1 måste lämnas någon av dem, är han, även om fattigvården är allenast tillfällig, skyldig att efter föreläggande av fattigvårdsstyrelsen inställa sig till och efter sin förmåga fullgöra honom å fattigvårdsanstalt eller eljest anvisat arbete; och må han oavsett om fattigvården upphört, kunna kvarhållas å anstalten eller i arbetet, intill dess grundad anledning föreligger till antagande, att han skall söka efter förmåga försörja sig själv och de sina, dock icke i oavbruten följd under längre tid än ett år.»

Meningen med denna § i lagen är tydligen, att ge fattigvårdsstyrelse möjlighet att komma till livs försörjningspliktige av det slag, som här åsyftas och genom denna åtgärd tvinga sådana försörjningspliktige, att framdeles draga försorg om de sina. Emellertid har lagen i verkligheten inte den verkan, som med densamma åsyftas. Anledningen härtill beror därpå, att fattigvårdsstyrelserna över huvud ej ha något arbete att ge dessa personer. Det är endast de större städerna med sina arbetsinrättningar och de landskommuner, som hava jordbruk till sina försörjningsinrättningar, som kunna tillämpa denna lag. För alla andra fattigvårdsstyrelser har denna § i lagen intet värde.

Det synes mig därför vara av nöden, att genom bestämmelser i lagen, den försumlige försörjningsskyldige, efter anmälan av fattigvårdsstyrelse, av Konungens befallningshavande kan ådömas tvångsarbete, utan att fattigvårdsstyrelsen dessförinnan har ålagt honom arbete.

Man torde icke behöva befara, att genom en dylik bestämmelse någon forcerad ökning i antalet dömda kommer att ske. Ty blotta tillvaron av

en dylik diciplinär bestämmelse kommer högst sannolikt att verka i den riktningen, att fattigvårdsstyrelsen blott i fullt hopplösa fall behöver tillgripa denna utväg.

För att bereda möjlighet för alla kommuner att tillgodogöra sig denna lags bestämmelser och för att driva dessa försörjningspliktiga, som här åsyftas, att fullgöra sina skyldigheter, tillåter jag mig föreslå,

att riksdagen ville besluta göra följande tillägg till § 71 i lagen om fattigvården av den 14 juni 1918:

I fattigvårdssamhälle där fattigvårdsstyrelse ej har något arbete att anvisa sådan försörjningspliktig, som här ovan i denna § åsyftas, dömes den skyldige — efter anmälan av fattigvårdsstyrelsen — av Konungens befallningshavande till tvångsarbete. Där tvångsarbete ålägges skall tiden därför bestämmas till minst en och högst sex månader.

Dessutom anhåller jag vördsamt, att utskottet i övrigt ville göra de ändringar i 1918 års fattigvårdslag, som i följd härav eventuellt kunna erfordras.

Stockholm den 17 januari 1921.

Anders Paulsen,
Arlöv.
